

Gesprek met een filosoof

“Schrijven wil zeggen dat er stapje voor stapje een ik buiten jezelf ontstaat, die je vertelt wat je bedoelt.” Vik kijkt Mona door zijn johnlennonbrilletje aan. “Rutger Kopland” zegt hij en snuift lawaaiig. Mona knikt en glimlacht. Ze vraagt zich af waarom ze zich door Imke heeft laten overhalen tot een ontmoeting met deze man.

“Vik is eindredacteur van een literair magazine,” had Imke geopperd, “een heel boeiende man. Jullie hebben vast tig gemeenschappelijke interesses. Hij heeft oosterse filosofie gestudeerd en hij is nog hups ook. Mocht het toch niet klikken, dan heb je tenminste een namiddag naar een seduisante man gekeken.” Mona had ten slotte toegegeven. Baat het niet dan schaadt het niet. En zo was ze met deze wijsgeer in de koffiebar van de bibliotheek beland. Toen ze aankwam, sloeg Vik een roman dicht, die hij net scheen te hebben uitgelezen. “De idioot” van Dostojevski, een voorbode van wat de rest van de namiddag zou brengen.

Na het citaat van Kopland, blijft Vik Mona met grote ogen aanstaren. Zij doet een poging om iets ad rem te verzinnen, maar slaat daarbij helaas volledig op tilt. “Lekker chocoladecakeje,” merkt ze dus maar op. Intussen wijst ze als een imbeciel naar het gebak dat voor haar op tafel staat. “Een moelleux,” zegt Vik. Hij roert in zijn muntthee en kucht licht geïrriteerd. “O ja, zo heet dat” mompelt Mona. Ze neemt een hap en kijkt snel even rond in het etablissement.

“Schrijf je al lang?” Vik legt zijn hand op zijn lijvige boek dat nog steeds op de tafel ligt. Zijn duim aait bijna liefkozend de kaft. “Best wel eigenlijk, ik kan me niet herinneren dat ik het niet deed” antwoordt Mona. “Al veel gepubliceerd?” “Ik heb een blog en ik neem hier en daar weleens deel aan een wedstrijd waar ik occasioneel iets win. Ik heb ook een boek uitgegeven.” Mona’s stem klinkt een beetje weifelend.

“Mooi, een boek” zegt Vik. “Heb je veel verkocht?” “Niet echt, ik had er meer van verwacht. Ik was eigenlijk best teleurgesteld toen ik de verkoopcijfers te zien kreeg.” Vik gnuift: “Het is zoals Nietzsche zei: het schrijven als een vast beroep beschouwen, moet gezien worden als een vorm van waanzin.” Mona weet niet meer goed waar ze het heeft. “Best jammer eigenlijk. Het blijft toch ergens de droom van elke auteur om met schrijven de kost te verdienen”, stamelt ze. Vik slaat zijn ogen naar het plafond en zucht: “Ah, de poging om de hemel op aarde te verwezenlijken, brengt steeds de hel voort.” “Dostojevski?” probeert Mona en wijst met haar kin in de richting van het boek dat nog steeds door Viks hand wordt gestreeld. Hij schudt zijn hoofd: “Mis, dat was Popper.”

Mona knikt schlemielig. Dit wordt met de minuut gênanter. Vik haalt zijn hand van zijn boek en duwt het in de richting van Mona. “Heb je het gelezen?” Mona neemt nerveus nog een hap van haar gebak. “Nee, met mijn sociaal leven vind ik nooit de tijd om mij in zulke dikke boeken te verdiepen en na een lange werkdag kijk ik ook graag eens gewoon televisie.”

Vik gniffelt pedant. “Televisie? Ik lees liever een fascinerend boek.” Gandhi zei ooit: “Wie smaak vindt in het lezen van goede boeken, is bij machte om de eenzaamheid te dragen, waar dan ook en met groot gemak.”

Nu heeft Mona er genoeg van. “Luister eens hier, wijsneus: talent ontwikkelt zich in eenzaamheid, karakter in de stroom van het leven, Johann Wolfgang von Goethe.” Vik kijkt haar onthutst aan, maar Mona is onvermurwbaar. “En nu ga ik naar huis, lekker triviaal televisiekijken. Om gelukkig te zijn, moet je doen waar je gelukkig van wordt.” “Aurelius?” poogt Vik nog. “Neen,” zegt Mona gedecideerd: “Johan Cruijff.” Ze neemt haar handtas en loopt de zaak uit.